

Coelogyne lentiginosa

Teksti ja kuvat OILI PENTINSAARI

TUOKSUU HUNAJALTA JA NAUTTI LÄMPIMÄSTÄ

John Lindley nimesi tämän keltakukkaisen helokämmekän julkaisussa *Folia Orchidacea* 5:3 (1854). Kuvausta täydensi 1872 J.D. Hooker (*Curtis's Botanical Magazine* vol. 98 ser 3.v.78). Kasvin oli lähettänyt Englantiin Veitchin orkideakerääjä Thomas Lobb silloisesta Burmasta, nykyisestä Myanmarista.

Coelogyne lentiginosa kasvaa Myanmarin lisäksi Thaimaan ja Vietnamin alankometsissä merenpinnasta 700 metrin korkeudelle. Se on seksionsa *Lentiginosaen* miltei ainoa kaupallisesti saatavissa oleva laji. Mikään suosikki sekään ei harrastajien kasvatuksessa ole ollut – vaikka kukkien hunajaisesta tuoksusta voidaankin olla monta mieltä. Perussyö on todennäköisesti se, että sitä on kasvatettu turhan viileässä, samalla tavoin kuin Himalajan helokämmeköitä. Se viihtyy kuitenkin lämmössä: 18 astetta on sille minimi, 25 °C sopiva ja 30 °C maksimi. Ilmankosteus on koko vuoden suuri, vaikka lähes sateetonta aikaa on 5–7 kuukautta vuodesta.

Kukkiakseen *Coelogyne lentiginosa* tarvitsee kuivan kauden. Koska ainakin osa puiden lehdistä putoaa, lisääntyy myös valo. Suora auringonvalo ei tätä kasvia kuitenkaan tavoita, mutta harventuneen lehvästön lävitse pääsee valoa myös alempiin kerroksiin.

Kuvaus

Coelogyne lentiginosa on siro, kompakti kasvi, jonka varsimukulat kasvavat lähikäin – ja peräkkäin. Siksi se kävelee piankin ulos pyöreästä ruukusta. Hoikan varsimukulan päässä on kaksi melko ohutta ja helposti vaurioituvaa lehteä.

Kun varsimukula on kasvanut valmiiksi, kastelua vähennetään, mutta niin etteivät mukulat ihan rypisty. Kuivan jakson jälkeen varsimukulan tyvellä alkaa näkyä vihreä verso. Se kasvaa muutaman sentin ja sitten siitä alkaa kehittyä 6–16 sentin mittainen kukintovarsi. Kukintovarten avautuu 4–5 hunajantuoksuista kukkaa, joiden läpimitä on 4–5 senttiä. Vasta kukkien kuihduttua alkaa verson ja lehtien kasvu.

Oma kasvini

Sain kasvini Zoja Pienimäeltä joitakin vuosia sitten. Pidin sitä ikkunalaudalla, kesäisin ulkona tai kuistin hämärässä. Varsimukulat laihtuivat, lehdet kuivuivat kärjestä lähtien. Kun aloin kastella enemmän lehdet putosivat pois. Vasta kun aloin asiaa ihmetellä siirsin kasvin rei'itettyyn, läpinäkyvään keksipurkkiin ja ripustin lasikkoni yläosaan, jossa sitä ei tulisi vahingossakaan kasteltua. Muutos oli nopea ja kasvi kiitti kukkimalla vielä samana vuonna. Lajin kasvutavan vuoksi etsin matalan, suorakaiteen muotoisen korin, johon istutin sen kaarnan ja hiilenpalojen päälle, sekaan hiukan samalta. Se näyttää nyt voivan hyvin, vaikka pari viikkoa istuttamisesta näinkin netissä kuvan, jossa upeasti kukkiva kasvi kapusi puunrunkoa pitkin. Ensi vuonna se taitaakin päästä kunnan palikalle. ■